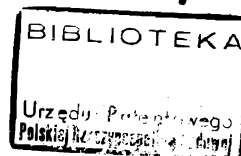

5 listopada 1930 r.

E 216 17/04

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 12476.

Kl. 5a 6.

5a 17/04

Aleksander Żubr
(Nadworna, Polska).

Nożyce wiertnicze.

Zgłoszono 17 lutego 1930 r.
Udzielono 9 września 1930 r.

Nożycami wiertniczymi nazywa się przyrząd, łączący linę lub żerdzie z właściwym przyrządem wiertniczym lub ratunkowym, łyżką i t. d. Nożyce posiadają kształt dwóch ogniw wydłużonych, z których jedno wchodzi w drugie, przyczem skrajne końce tych ogniw zaopatrzone są w mufy i czopy, włączające je między żerdzie lub linę a przyrząd wiertniczy i t. d.

Znane dotychczas nożyce wiertnicze wykonywa się w ten sposób, że jedno z ogniw wykuwa się wraz z mufą lub czopem z jednego kawałka stali, drugie zaś ogniwo, wykute bez zakończenia, zakłada się w ogniwo pierwsze, poczem spawa je z czopem lub mufą, albo też wyrabia się całe nożyce z jednego bloku stali zapomocą specjalnych maszyn kuziennych. Pierw-

szy z tych sposobów jest w kraju ogólnie używany, drugi zaś nie został dotąd zastosowany wobec braku odpowiednich maszyn kuziennych.

Wykonywane w sposób wpierw wymieniony nożyce urywają się często, jak wykazuje doświadczenie, na tem spawaniu lub obok niego, co powoduje poza stratą czasu niebezpieczne zagwożdżenie otworu wiertniczego. Poza tem nożyce takie po wybiciu się klinów w ogniwach nie mogą być dalej używane i bywają odrzucane na złom. Również i nożyce z jednego bloku wykonane podlegają zużyciu się klinów, poczem należy je usunąć z dalszego ruchu wiertniczego.

Oba sposoby przedstawiają poza tem tę niedogodność, że zużycie się klinów, sta-

nowiących tylko bardzo małą część materiału potrzebnego na nożyce, powoduje zawsze odrzucenie całych nożyc, przez co znaczna część materiału jeszcze dobrego staje się do celów wiertniczych bezużyteczną.

Przedmiotem wynalazku niniejszego są nożyce, nie posiadające wymienionych wad. W tym celu wydłużone ramiona jednego albo obu ogniw nożyc stanowią symetryczne połówki, połączone między sobą zapomocą nakręconej mufy. Wykonanie takich nożyc jest o tyle łatwiejsze, że można je odkuć w każdej kuźni, przyczem jest ono znacznie tańsze niż nożyc spawanych.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania wynalazku w dwóch odmianach.

Fig. 1 przedstawia widok z przodu nożyc o jednym ogniwie skręcanem, fig. 2 — widok z przodu nożyc o dwóch ogniwach skręcanych, a fig. 4 — rzut boczny z częściowym przekrojem podłużnym nożyc według fig. 2, fig. 3 — przekrój według A—A na fig. 2.

Nożyce o dwóch ogniwach skręcanych (fig. 2 i 4) składają się z uchwytu górnego 1, zaopatrzonego u góry w gwint stożkowy 2, a u dołu w mufę 3 z gwintem wewnętrznym, w który wkręca się zakończenie gwintowe ogniwa 5, 5', w górnej części 4, 4' podzielonego i zaopatrzonego w odpowiedni gwint. Ogniwo dolne 6, 6' jest w podobny

sposób wykonane, a dolny jego koniec 9, 9' jest również podzielony, zaopatrzony w gwint i wkręcony w mufę 10 dolnego uchwytu 11, posiadającego mufę 12 z gwintem wewnętrznym. Zapomocą tej mufy nożyce łączy się z przyrządem wiertniczym, ratunkowym, łyżką i t. d.

Wykonanie według fig. 1 różni się tem od poprzedniego, że górne ogniwo 13 wykonane jest według jednego ze znanych sposobów poprzednio podanych i stanowi jedną całość. Natomiast dolne ogniwo 14 jest skręcane, t. j. wykonane np. tak, jak ogniwo 5 lub 6 według fig. 2 i 4. Dolny koniec tego ogniwa złożonego 15 wkręcony jest w dolny uchwyt 16. W ten sposób mogą być np. wykonane nożyce wiertnicze, do których wyrobu zużyto jedno ogniwo sporządzone według dawnego sposobu oraz drugie ogniwo wykonane zgodnie z wynalazkiem.

Zastrzeżenie patentowe.

Nożyce wiertnicze, znamienne tem, że wydłużone ramiona jednego lub obu ogniw stanowią symetryczne połówki, połączone zapomocą nakręconej mufy.

Aleksander Żubr.
Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

